

Original

J. & M. Giezen
133 Harrier Drive
Burleigh Waters
Qld 4220 AUSTRALIA
Ph. +61-7-5525 5980
Email: jan@neswa.org.au

Tuesday, 31 July 2001

De Lt. Kolonel L. Habraken,
Voorzitter SDV
Postbus 250
3940 AG Doorn

Geachte heer,

Het bezoek, van dhr. W. Wortelboer en ondergetekende, aan Uw instituut midden mei, heeft een minder bevredigende indruk achtergelaten. Dit betreft niet zozeer de ontvangst en de tijd aan ons besteed, maar echter meer het volkomen van elkaar vreemde vlak waarop wij converseerden. De goede bedoelingen waren en zijn overduidelijk, echter even duidelijk is een totaal gebrek aan inzicht betreffende de omstandigheden en de problemen waar veteranen en veteranen organisaties in het buitenland in dit geval Australië, mee te maken hebben.

Omdat toen de tijd ontbrak al de onderwerpen diepgaand te bespreken neem ik nu de vrijheid hierbij een aantal onderwerpen in detail uit de doeken te doen.

U hebt dan in elk geval de vereiste informatie ter beschikking om eventueel verdere stappen te ondernemen of U verder te laten informeren.

Het bezoek en dit schrijven zijn niet namens onze vereniging aan U gericht, alhoewel het bestuur wel op de hoogte wordt gehouden.

Ondergetekende heeft ruim 10 jaar de belangen van veteranen behartigd, veelal in samenwerking met dhr. Wortelboer. in Breda.

Een aantal van de meest schrijnende gevallen wordt, waar in het onderwerp passend, aangehaald, sommige zonder vermelding van de namen. Duidelijk moet hier gesteld worden dat er in geen enkel geval sprake is of was, van persoonlijk belang van de schrijver.

Uit de verschillende stukken, onderdelen van dit document, zal U duidelijk zijn dat er sprake is van een grote mate van ongelijkheid, en zeker ook rechtsongelijkheid, in de manieren waarop veteranen en veteranen worden bejegend.

Mogelijk zal deze brief bijdragen aan een verbetering hierin.

De verschillende onderwerpen waarop ondergetekende de aandacht zou willen vestigen zijn de volgende:

	pagina
A. Wie zijn veteranen. .	3
B. Wat betekent Neswa voor de leden?	5
C. Nederlanders veteranen in het buitenland	7
D. Waar worden veteranen te kort gedaan?	9
E. Ervaring met de administratie en VP.	26
F. Een website	31
G. Voorstellen	38
H. Memorabilia.	39

Deze onderwerpen worden achtereenvolgens behandeld.

Omdat de schrijver, zowel als dhr. Wortelboer, naar hun mening reeds te veel van hun eigen tijd hebben moeten besteden aan het 'bijstellen' van het beleid in zake een aantal problemen van veteranen zijn enige mogelijke oplossingen voorgesteld.

Omdat in sommige gevallen, dit in feite zou neerkomen op een soort 'Rekenkamer' toezicht op instanties, niet onder Defensie vallende, lijkt een goede oplossing niet voor de hand liggend. Dit zou echter geen reden mogen zijn om maar helemaal geen actie te ondernemen.

Uw mening over een aantal van de naar voren gebrachte problemen wordt dezer zijds zeer op prijs gesteld.
Verdere informatie kan per email op korte termijn verkregen worden.

Met vriendelijke groet,

Jan Giezen

Lid van Netherlands Ex-Servicemen & Women's Association Australia.

Bijlage: 'Allies in a Bind' synopsis van het boek.

De veteranen.

Het Neswa Mission Statement:

Promoting the spirit of fellowship
Promoting and furthering the financial interests of members
regarding pensions and other entitlements.
Supporting and assisting ex-servicemen and women.

Wie zijn veteranen?

Tijdens ons bezoek aan Nederland hoorden we dat bijvoorbeeld Madjoe was opgeheven omdat er geen bestuur meer gevormd kon worden....

Dit zal alle WWII veteranen verenigingen gaan overkomen.

De vereniging in Australië, in het bijzonder in Queensland, behelst: alle personen die in actieve dienst aan oorlog deelnamen, direct of indirect, dus ook de ondergrondse, of er slachtoffer van waren zoals bijvoorbeeld in de Jappenkampen.

Hierin verschilt dus de opvatting duidelijk van die in Nederland, maar hierdoor wordt bereikt dat de overlevenden *zolang mogelijk er nog bij horen!* Burgers horen er in Nederland niet bij, bij Neswa kan men Associated member worden.

Deze ruime opvatting werd gekozen omdat er van die verschillende groepen steeds minder overblijven en om zolang mogelijk deze mensen, Nederlanders, Indische Nederlanders en hun vrouwen of hun weduwen, nog bij elkaar te houden, waar nodig bij te staan en het leven te veraangename.

In dit geval bestaat de mogelijkheid dat overkoepelende organisaties in Nederland met het wetboek of met statuten in de hand kunnen claimen dat die niet allemaal onder hun verantwoordelijkheid vallen.

Als er personen zijn die bereid zijn het werk te doen, dat nu eenmaal bij het aan de gang houden van een organisatie hoort, dan moet het in dit geval niet uitmaken tot welke groep zij indertijd hebben behoord.

Het is zelfs noodzakelijk reeds nu in principe gelijkgezinde burgers in de organisatie en het bestuur op te nemen.

Zolang er nog veteranen zijn.

Zodra de laatste echte veteraan afscheid heeft genomen dient de veteranen vereniging opgeheven te worden.

Wel heel erg duidelijk werd ons in Doorn te verstaan gegeven dat de WWII groepen een steeds kleiner wordend bestand van SDV en VP uit maken en dat men dus rekening zal moeten houden met navenant verminderende attentie van het Instituut.

Het loslaten van veteranen omdat er in bepaalde groepen geen actieve leden meer te vinden zijn strookt niet met ons mission statement. Veteranen groeperingen worden gevormd uit een saamhorigheids gevoel, niet voor het reclame maken voor hun vroegere onderdelen, alhoewel dat aspect in het algemeen ook niet verwaarloosd wordt.

Reeds bij het eerste contact met een veteranen organisatie in Nederland werd duidelijk dat slechts ruim de helft van de potentiële leden ook werkelijk lid was van de organisatie.

Dit werd door ons in Queensland persoonlijk nagegaan bij een aantal bekenden in een gebied van ongeveer 240 bij 40 km. Deze mensen kwamen duidelijk in aanmerking voor lidmaatschap. Sommigen behoorden indertijd tot kleinere aparte verenigingen, sommigen waren lid van Neswa geweest maar hadden dat opgezegd om verschillende redenen.

Ook werd bekend dat enkelen na emigratie, veelal in de jaren 50, totaal geen contact meer gehad hadden met Nederland en dus volkomen vreemd stonden tegenover de ontwikkelingen voor veteranen sinds hun vertrek.

Een greep uit genoteerde opmerkingen:

Ze doen toch niets voor me...

Ze maken onderling veel te veel ruzie

Mijn vrouw is Australische en voelt zich er niet thuis, er wordt teveel Nederlands gesproken.

Ze schrijven en spreken te veel Engels..

Ik wil mijn ideeën door drijven, maar ik krijg geen kans.

Voor ons hier in de country is er niets aan..

De anderen die nog niet aangesloten zijn zijn bijvoorbeeld ook leden van een opgeheven groep zoals 18th Squadron, NEFIS, etc.

Aparte groepen zijn verder nog veteranen van diverse andere krijgsmacht afdelingen die zich nog niet geroepen voelen zich aan te sluiten bij grotere eenheden en dan daarin een minder belangrijke rol te spelen.

Wat betekent de Neswa voor de leden?

Door het ontbreken van enige subsidie is het onmogelijk om een bijna kosteloze vereniging draaiende te houden zonder veel steun van de dames. Een aantal veteranen zou niet meer naar bijeenkomsten kunnen komen zonder hulp van een partner.

Voor het bereiden van de lunches kan men niet zonder deze hulp omdat catering uitbesteden gewoon niet betaalbaar is.

Dat sommigen van deze leden geen veteranen zijn maakt niets uit. Doordat de leden niet meer in donker kunnen, c.q. willen, autorijden wordt elke bijeenkomst in de morgen geregeld, uitlopend op lunch en gezellig samenzijn.

Het doel blijft het de veteranen naar de zin te maken, de gelegenheid scheppen waar ze elkaar weer kunnen ontmoeten.

Hierbij komt steeds duidelijk naar voren het specifiek niet Nederlandse probleem van de grote afstanden.

Bijvoorbeeld tussen het centrum van Brisbane en de groep Neswa leden in en rondom Cairns in Noordelijk Queensland liggen 1600 kilometers...

Voor de kortere afstanden zijn de koffiemorgens georganiseerd.

Een op ongeveer 200 km ten Noorden van Brisbane in Cooroy en een op kortere afstand ten Zuid Oosten van Brisbane aan de Gold Coast.

Dit gebeurt per lokatie vier maal per jaar..

Vooraf in Cooroy komt men van grote afstand, soms meer dan 200 km rijden.

Er wordt slechts even aandacht geschonken aan het protocol, het herdenken van de overleden leden, wat mededelingen, soms een veteraan met een

bepaalde boodschap of verhaal, maar verder niets dan gezellig samenzijn en veelal het gebruiken van lunch. Doordat deze bijeenkomsten in de Returned

Servicemen League's clubs plaats kunnen vinden zijn de kosten laag.

In Nederlands geld minder dan fl.10.- pp

Hier wordt NESWA Queensland geconfronteerd met financiële problemen als er bijeenkomsten geregeld worden waarvoor entree betaald moet worden.

Een bijeenkomst bijvoorbeeld ter ere van de verjaardag van Prins Bernhard zal de leden A\$. 10.- kosten, inclusief een lichte lunch.

Dan komen er honderd plus.

De kosten worden niet gedekt met die prijs, maar een verloting van veelal cadeau gekregen prijzen brengt dan de oplossing.

Nederlandse ondernemers helpen hierin.

Mocht de prijs verhoogd worden tot A\$.16.- dan valt het feest in duigen.

Een groot aantal leden leeft van een Australisch pensioen, net genoeg maar er blijft niets over, niet te vergelijken met de hoogte van de AOW.

-Dat is hun eigen schuld, hadden ze maar niet moeten emigreren.....!-

Daar wordt elders op ingegaan.

Doordat deze bijeenkomsten niet vaak voorkomen en voor een groot deel van de leden buiten bereik vallen, vanwege de afstanden of vanwege gebrek aan vervoer, is het belangrijkste bindmiddel voor de vereniging het maandblad.

Dit is een 24 bladzijden tellend A4 formaat blad met artikelen gericht op de lokale omstandigheden, algemene Nederlandse en Australische informatie voor veteranen enz. Oplage 300 plus.

Duidelijk kan worden aangetoond dat toename van het aantal leden parallel gaat met de verbeteringen aan het maandblad over de laatste 5 jaar.

Het geheel vormt dus een situatie die men zich in Nederland niet kan indenken, wat betreft de geografie en wat betreft de vogels van diverse pluimage die wij onder één organisatie moeten brengen om er nog iets voor te kunnen doen.

Moeten brengen, in de periode 1940-1962 werd van hen verwacht dat ze voor Nederland de kolen uit het vuur zouden halen.

Nederlanders in het buitenland.

Waarom kozen de Nederlanders, nu in Australië, voor het achterlaten van alles wat hun lief was en waar velen nog voor gevochten hadden ook?

Een aantal kon na het einde van de oorlog niet wennen aan de mentaliteit die daarna heerste.

Veel Nederlandse veteranen verlieten hun vaderland na terugkeer uit Indië en kozen gedwongen door de kritiek en de houding van de Nederlanders (a) kolonials, b) onze banen worden in gevaar gebracht, etcetera,) voor emigratie naar Amerika, Canada, Australië.
Voorbeeld van zo'n behandeling Albert B. pag. 10

Waaruit zou nu blijken dat buitenlanders bijna niet meetellen?

Een aantal voorbeelden.

NB. Dit niet meetellen slaat voornamelijk op de verschillende Nederlandse instanties waar WWII veteranen in het buitenland mee te maken hebben.

1. Een bekende oorlogsvlieger schrijft zelf niet, of het moet uiterst noodzakelijk zijn. Zijn verhalen worden op de band opgenomen en verwerkt en gepubliceerd.

Een verhaal dat door bijvoorbeeld Coert Munck (DBAF) gewaardeerd werd werd verwacht dat het ook iets kon zijn voor De Vliegende Hollander, als tegenhanger voor de veelal zeer technische artikelen. Echter Wiebren Tabak de redacteur, gaf te kennen dat er niet meer van de oude vliegers waren. De Duke of Brabant organisatie in Eindhoven en Coert Munck van Teuge gaven te kennen dat er nog een flink aantal zijn en dat die ook lid zijn en medewerkers van die organisatie. Zie pagina's 11, 12, 13.

2. Een Friese ondergronds werker uit de oorlog, vermeld in minstens twee boeken, emigreerde ook na de oorlog, gewoon omdat de nieuwe mentaliteit hem tegenstond. Werkte in Tasmanie, ging bij pensionering in Queensland wonen. Zijn Australisch pensioen is maar beperkt.

Toen hij begon af te takelen werd er veel aan gesleuteld. Maar uiteindelijk was de conclusie van de (Australische) specialisten dat dit nog een syndroom was uit WWII. Hierna de Stichting 40-45 benaderd.

Uitslag: geen kans.

Door tussenkomst van de organisatie werd dit opgelost, zie pagina 14.

3. Over onderwaardering...

In 1940-41 kwamen tientallen Nederlanders, woonachtig in Brazilië, Argentinië, Z.d.Afrika enz. naar Java om te helpen in de strijd.

Voor koningin en vaderland..., niet om economische redenen. !

Zij namen dienst, werden getraind, en vochten, helaas maar kort.

De overlevenden kwamen in de Jappenkampen.

Na de bevrijding was er voor deze mensen geen reden om naar Nederland te gaan, hun eigen familie en huis waren waar ze vandaan kwamen.

Nu blijkt dat ze nooit in aanmerking kwamen voor de extra vergoedingen voor de mensen die in Indië vochten OMDAT ZE NIET MINSTENS EEN JAAR in Nederland hadden gewoond.

Dit is in de wet vastgelegd (artikel Niek Heizenberg) Het is echter pijnlijk dat dat niet goed bekend is in Nederland en nooit is teruggedraaid.
Reacties paginas 15, 16
Brief van van Leer, paginas 17, 18

4. 13 jaar durende onderhandeling over WUV, Rosa pag. 20

5. Redenen voor een veteraan om te vertrekken, Winckel pag 21

Wat blijft er over van Nederlanders met idealen?
Het kweekt antipathie tegen die gierige Hollanders (!)

Regelingen voor veteranen in het buitenland.

Deze mensen hebben meerjarige oorlogs ervaring, of jaren kampen enz.
Voor dezelfde veteranen in Nederland gebeurt veel meer, zijn veel meer extraatjes beschikbaar enz.

Omdat de een in Nederland woont is er bijvoorbeeld een gemiddeld bedrag per persoon beschikbaar per jaar.
Een treinkaartje Maastricht - Amsterdam kost...???

De pensioenen voor onze mensen in Australië zijn niet te vergelijken met die van Nederland.

Dat is bekend, ook geen punt van discussie, ook niet als het andersom was.
Komt echter iemand uit Australië naar Nederland, wat een veel grotere hap uit het jaarinkomen neemt dan hier, dan is het onmogelijk om een hotel/motel te betalen.

Men zou afhankelijk zijn van familie, die meestal even oud zijn.

Men gaat dus niet meer, wat met veel argumenten verdedigd wordt maar eigenlijk niet van harte, is onze ervaring.

Zij delen dus zelden of nooit mee met wat er (theoretisch) beschikbaar is.

Zou er op een of andere manier iets voor de buitenlanders betaald kunnen worden, niet alleen voor bestuursleden die naar een jaarvergadering gaan?
Vermoedelijk is het veteranenbudget hier niet op berekend. (Australië, USA, Canada e.v.a.) of de verdeling per veteraan zou herzien moeten worden.

NB. Het aantal WWII veteranen in het buitenland is sterk aan het afnemen, op een heel enkele na zal het in vijf jaar tijd tot een dan echt verwaarloosbaar aantal zijn gedaald.

Waar werden/worden veteranen te kort gedaan?

Hier volgen een aantal willekeurige voorbeelden:

Er verscheen een boek over 75 jaar Nederlandse luchtmacht. De verrichtingen van de Indische afdeling zijn met veel moeite te vinden en afgedaan met een halve pagina. De grote verliezen worden summier vermeld.

Er wordt de bemanningen te kort gedaan door niet te vermelden dat door beslissingen van hogerhand een deel van de MLD in Singapore onder Engels bevel kwam, opdrachten kreeg waarvoor ze nooit getraind hadden en waarvoor hun toestellen niet geschikt waren.

Desondanks werden de opdrachten aanvaard. Dit betreft de Glen Martins.

Zie ook brief **Kuneman** paginas 15, 16, met verlies cijfers, en **Vergeeten Squadron** van Wittert van Hoogland.

De **attentie voor weduwen** en nakomelingen van veteranen, pagina 22, 23.

Medailles voor buitenlanders, zie brief van Leer., paginas 17,18.

Dat men in de Nederlandse regering eigen mensen buitenspel zet door geen medailles meer toe te kennen na een bepaalde datum, zou niet voor buitenlanders mogen gelden.

Dat doet in indruk die men van ons land heeft geen goed.

Als voorbeeld hier wordt verwezen naar pagina 19, **Lost battalion**.

Een ander erg aansprekend voorbeeld kwam voor toen de NRC een artikel plaatste naar aanleiding van het overlijden van **Laurens van der Post** in Engeland. De kop : "Brallende kolonials aan de bar" loog er niet om.

Van enige reactie in Nederland werd hier nooit iets vernomen.

Een Nederlander die hem in de oorlog had meegemaakt, David Kriek had er een boek over geschreven. Dat boek werd door een Zuid Afrikaan via het internet verspreid, waarom kwamen de Nederlandse veteranen vertegenwoordigers niet in het gareel om de eer van de Nederlanders hoog te houden? Paginas 24, 25.

Waar waren die vertegenwoordigers toen Nederland ging vieren dat ze de **Japanners al 400 jaar kenden?**

Alle reacties van hier aan het organiserende comite werden afgewimpeld meteen verwijzing naar het Indisch Platform, een handig opgezette schijn organisatie die het met die kamp-tentoonstelling niet verder bracht dan een opmerking als 'een padvinderskamp' (de Telegraaf).

Van enige actie van onze 'vertegenwoordigers' is er nooit iets vernomen.

Het bovenstaande is slechts een summiere selectie.

Albert B.

Geboren in 1921.

Vader was directeur van een Amerikaans bedrijf in Nederlands Indië.

Zij woonden in Batavia.

Hij werd in 1938 opgeroepen en ging naar de KNIL school in Tjimahi.

Kwam na de 8ste Maart 1942 in Japanse gevangenis, zat drie jaar in het

Jappenkamp en werkte aan de Burma spoorweg.

Werd na de bevrijding opgeknapt en kwam weer terug bij het KNIL in 1945.

Bij opheffing van het KNIL afgevoerd naar Nederland per ms Sibajak.

Hij had geen directe familie meer, ging dus naar verwanten in Amsterdam.

Hij arriveerde in Rotterdam en werd toen per geblindeerde wagen naar

Amsterdam vervoerd. (welkom !!)

Kreeg bij aankomst in Rotterdam fl. 900.- kleedgeld.

Ontving een paar dagen later een brief dat van die fl. 900.- fl. 90 belasting diende te worden betaald.

Betaalde fl. 45.- als eerste termijn.

Ontving toen een brief dat de berekening van de belasting fout was, het had fl. 180.- moeten zijn !!

D.w.z. dat was alles wat hij kreeg na 7 jaar KNIL.

Daarna kwam er een brief van Soekarno dat dat geld aan de Indonesische staat behoorde en of hij maar fl. 900.- wilde storten...

Besloot toen Nederland voor goed te verlaten.....

Leefde vanaf 1953 in dezelfde plaats in Australië en werkte op een drukkerij en was daarnaast sociaal zeer actief.

Nu met pensioen.

De bevolking was erkentelijk en heeft een straatnaam naar hem genoemd, compleet met plaquette.

Heeft geen spijt, maar dit als een voorbeeld hoe sommigen na hun ervaringen bij ontvangst in Nederland hier werden opgevangen en inburgerden.

Hij kwam bij het Monument op de Dam in Amsterdam tot de ontdekking dat er bij de urnen met aarde géén urn met Indische aarde was opgesteld.

Door zijn actie hierover werd dat later gecorrigeerd en werd hij officieel uitgenodigd om op 29 april 1950 de bijzetting van een urn met aarde van de 22 erevelden in Indië mee te maken.

26 October 2000

From John Giezen
To Defensiebladen.Voorlichting
Ter attentie van dhr. Wiebren Tabak.

Geachte heer Tabak,
Wat jaren geleden hadden wij al contact betreffende veteranen zaken en onze website. Ik ontvang o.a. de Vliegende Hollander ook.
Met Gus Winckel heb ik veel contact, ik woon er niet ver vandaan. Dezelfde Gus die nog al eens genoemd wordt in Witters boek over het Vergeten Squadron.

Hij wordt volgende maand 88.

Op vergaderingen van de NESWA, Netherlands Ex-Servicemen & Women's Association, vertelt hij af en toe over zijn ervaringen met de B25's in de jaren 42-44. Die worden door mij geregistreerd, hij zelf wil niet schrijven.

Als ik de verhalen lees in de Vliegende Hollander en de foto's zie van het huidige materiaal, vraag ik me af of er bij de huidige lezers belangstelling zou bestaan voor die tijd van toen en hoe men toen maar moest zien rond te komen.

Let wel geen woord over bombarderen en aanvallen, dat is uitgewist.
Ik wil best zo'n story emailen, maar laat svp eerst even weten of dit de juiste weg is of dat fax de voorkeur verdient.

De 18th Squadron officiële organisatie is helaas ter ziele. Elke maand hebben we hier nog wel een social morning en lunch heel onofficieel. De leden zijn nu lid geworden van onze organisatie die dus o.a. ook de medailles die nog uitstaan verzorgt. Dit was zomaar wat achtergrond info.
Laat s.v.p. eens weten of het wat voor VH kan zijn
Met vriendelijke groet Jan Giezen

ANTWOORD

27 October 2000

Geachte heer Giezen,

Dank voor uw e-mail en uw aanbod. Wij hebben zeker aandacht voor het verleden en publiceren in onze drie krijgsmachtdeelbladen dan ook af en toe historische artikelen en interviews met veteranen.

Dat laatste is vanwege de afstand tussen hier en down under helaas niet mogelijk en daarom zit een persoonlijk getint verhaal over 18 Squadron er niet in.

Tenzij natuurlijk hier in Nederland nog een oud-vlieger zou wonen.

Met vriendelijke groet,

Wiebren J. Tabak

Surviving WWII veterans of the Airforce in the Netherlands
At end of 2000

Beijer	AA de
Broek	F.v.d.
Brogdrop	A.
Bruinier +	J. B. H.
Bruyn Kops	J.W. de
Caffin	Ron
Cattenburch	G. van
Dam Merrett	G.A. van
Doppenberg	1 r.
Droste	Mew. E.
Emmens	G.
Ettinger	J.E. van
Florentius	Mew.
Gruter	T.J.M.
Hansen	L.
Hartogh Heijs	H.A.
Hecht	A. H.
Heiden	A.J. van der
Heuvel	R. van de
Hissink	A.L.A. van
Hommes	J. H.
Jacobs	J. Ch.
Kadt	S.R. de
Kalker	J.
Kloos	I.P.
Kop	H.J.E. van der
Merkelbach	K.
Morpurgo	R.
Nieuwpoort	F.H.G. van
Noorman van de Dussen	M.F.
Ouden	FAW. den
Renaud	J.G.
Rijnenberg	S.A.C.
Risseeuw	I.L.
Ruige	A.P. de
Schultz	H.
Slats	Ch.S.
Tenbroecke	N.
Warnink	D.
Waterman	J.D.
Wel	F.van der
Werdmüller von Elgg	Mevr. T.
Wijngaarden	R.E. van
Wittert van Hoogland	Jhr.Mr. R.W.C.A.
Zinnicq Bergmann	Mr. R. van

Surviving WWII veterans of the Airforce in Australia
As per end of 2000

Groen Maurice*	18 th piloten
Heikoop Bill	
Morrees Gus	
Winckel Gus	

Beek Rinus van*	18 th Monteurs
Byster Joop*	
Elleman Gerrit	
Eykelenboom Jan	
Garel Bert van	
Geelhoed Kees*	
Groeneveld Piet	
Hos Piet	
Hummel Herman van*	
Maurik Willem*	
Oort Rob van*	
Reesch Chris van	
Rienstra Jake (Bolle)*	
Schellekens Jan	
Zutt Jaap	

Beuge Hans van	Radio telegrafisten
Cortenbach Paul*	
Doorn Joop van*	
Egberts Frans	
Luyten Noel	
Stellema Dick*	
Trynes Frank	

*indicates living on or near Gold Coast in Queensland.

Bert X.

Een Friese ondergronds werker uit de oorlog, vermeld in minstens twee boeken, emigreerde ook na de oorlog, gewoon omdat de nieuwe mentaliteit hem tegenstond.

Werkte in Tasmanie, ging bij pensionering in Queensland wonen, zijn Australisch pensioen is maar beperkt.

Toen hij begon af te takelen werd er veel aan gesleuteld. Maar uiteindelijk was de conclusie van de (Australische) specialisten dat dit nog een syndroom moest zijn uit WWII.

Hierna de Stichting 40-45 benaderd.

Uitslag: geen kans.

X. had bericht gehad, een kopie van een brief van PUR Mr. Nijhuis aan Mr.F.van Domburg, betreffende zijn bezwaarschrift.

Het ingediende bezwaarschrift voldeed niet aan het bepaalde in artikel 6:5, onder d, van de Awb.

Dit houdt in 'op welke gronden' bezwaar wordt gemaakt.

Dhr Domburg is aangewezen als gemachtigde en zou dit dus lokaal kunnen regelen.

Bert X. en zijn vrouw hebben van Stichting 40-45 alle stukken ontvangen. Hierbij was een bepaald stuk wat hen beiden dagen van de kaart bracht.

Jong getrouwd woonden zij op een kamer boven een slagerij.

De man deed goede zaken met de Duitsers in de oorlog, en handelde daarnaast (zwart). Hij had een dochter die men in die tijd niet mocht vertrouwen. Laat ik hier niet de details op papier zetten.

Bij de stukken vonden zij, een interview (door mensen van de Stichting 40-45) met die dame (!), waarin vragen gesteld werden als:

Had Bert X veel geld beschikbaar in die tijd?

Weet U hoe hij daaraan kwam?

Enz.

De strekking van de vragen en de onbetrouwbaarheid van bepaalde ondervraagde personen was de oorzaak van hun gekwetste gevoelens. Hierna wilde hij eigenlijk helemaal niets meer doen aan de kwestie van compensatie.

Hij had nog 2 maanden voor een antwoord, dus onzerzijds werd gezegd denk er nog maar eens over na.

Door ons dus weer aangekaart via dhr.Wortelboer.

Uitslag: laat de man maar hier naar toe komen om door een Nederlandse dokter gekeurd te worden.

NB op zijn kosten !

Weer geschreven, werd als niet doenlijk gezien, leeftijd, conditie etc.en veel te duur.

Ervaring had geleerd dat er per jaar 2 of 3 Nederlandse doktoren hier komen om dergelijke gevallen te beoordelen.

Ons voorstel werd goedgekeurd, er zal een dokter angs komen.

Dat gebeurde en X. werd duidelijk verklaard in aanmerking te komen.en de bijstand werd goedgekeurd.

Procedure nam 3 jaar.

Uit een brief aan Checkpoint Januari 2001

De heren werden niet eens bedankt !

Met belangstelling heb ik het verslag gelezen van de heer Niek Heizenberg waarin uiteengezet wordt wat het Veteranen Platform in overleg met het ministerie van Defensie over het algemeen bereikt heeft maar in het bijzonder betreffende de zg. "waardering" uitkering van gld 1000,- of gld 7500,- (dit afhankelijk zijnde van de tijdsduur van de werkelijke dienst).

Er is echter nog een groep van veteranen die ook daadwerkelijk dienst heeft gedaan tijdens de oorlog en ook daarna in Indonesië, die de Nederlandse regering hierover weigert te erkennen.

Het betreft hier die Nederlanders die al voor de oorlog in het buitenland gevestigd waren en met het uitbreken van de oorlog vrijwillig dienst namen bij de verschillende Nederlandse krijgsmachten zoals KNIL, ML, KM, Irene Brigade enz.

Misschien zou men hier van een "Nederlands Foreign Legion" kunnen spreken, mannen die evengoed bij het leger van de landen waar ze al woonden dienst hadden kunnen nemen.

De meeste van deze "buitenlanders" zijn na de oorlog terug gegaan naar hun woonplaatsen. Anderen daarentegen hebben hun demobilisatie uitgesteld en hebben na de capitulatie van Japan tesamen met het KNIL de strijd voortgezet in het toenmalige N.O.I.

De regeling daarom van de Nederlandse Regering om te eisen dat deze veteranen minstens 1 jaar in Nederland gevestigd moesten zijn om voor deze "waardering" in aanmerking te komen is dus onzinnig.

Hier gaat het niet zozeer om het geld, maar wel om de principes die volkomen fout zijn.

Wij als "buitenlanders" hebben daadwerkelijk voor Koningin en Vaderland gevochten en in vele gevallen zijn daarbij zware verliezen geleden, desondanks werden wij genegeerd.

Ter illustratie van de geleden verliezen moge het volgende dienen:

In 2 jaar luchtgevechten en bombardementen tegen de Japanners ten noorden van Australië verloor ons B25 Squadron 116 man vliegpersoneel, wat gelijk staat aan het verlies van een heel squadron van 20 vliegtuigen. Van mijn originele vliegtuigbemanning van 6 man waren er nog slechts twee 2 van ons in het leven aan het eind van de oorlog.

In de toenmalige guerilla oorlog in Timor was er na een jaar zware gevechten van de originele 600 man KNIL troepen nog ongeveer de helft in leven. Dit handjevol mensen is tesamen met de overlevende Australische troepen door de Nederlandse torpedojager 'Tjerk Hiddes' ge-evacueerd en naar Australië overgebracht. Velen van deze KNIL overlevenden zijn na de oorlog niet naar Nederland terug gegaan maar naar andere landen ge-emigreerd en kwamen dus ook niet voor die zg. "waarderingen" in aanmerking.!

(Zie - 'Wij vochten in de rimboe van Timor' door A.J. Brodie.)

Na de demobilisatie kregen wij van de Nederlandse Regering een uitkering, ik weet niet meer hoeveel maar wel kan ik mij herinneren dat het niet genoeg was om één burgerpak. te kopen.

De Australische Regering had en heeft nog steeds andere ideeën over waardering voor hun veteranen. Ik kreeg een veteranen studie beurs voor 5 jaar om mijn onderbroken universiteitsstudie te voltooien. Van deze tegemoetkoming mochten wij veteranen slechts een klein gedeelte terugbetalen tegen een rente van slechts 2%.

En nu, op mijn oude dag kreeg ik, ook van de Australische Regering, een zogenaamde 'Gouden Pas' wat betekent dat alle door mij, zonder enige uitzondering, gemaakte onkosten zoals ziekenhuis, medicijnen, tandarts, dokter, opticien inclusief brillen en gehoorapparaten, transport, ook het gebruik van eigen auto naar het ziekenhuis, dokter enz., plus maaltijden en eventuele hotel kosten door de Regering hier betaald worden.

In schrijvende tegenstelling:

Vragen gesteld over dit onderwerp gericht aan Nederlandse instanties zoals Veteranen Bond, Nederlandse politieke partijen, zelfs het Ministerie van Defensie brengt geen resultaat. Meestal krijgen we geen antwoord of hooguit een beleefd briefje "dat tot onze spijt hier niets aan gedaan kan worden"

"dr Kim Kuneman, Wolvi, Queensland, Australia"

Note van schrijver:

Dr. Kuneman was reeds woonachtig in Australië voor studies toen de oorlog uitbrak.

"EN DAN NIET MEER"

Het moet begin 60-ger jaren gweest zyn dat ik, met vacantie in Holland, een uitvoering van Wim Kan's ABC Cabaret bywoonde. Het hoogtepunt voor my was altyd zyn conference en deze keer begon hy zyn praatje met ons een gelukkig nieuwjaar toe te wensen, tot enige hilariteit, want de jaarwisseling lag al ver achter ons.

Kan ging verder en haalde een bekend Nederlands etiquette boek aan waar dan in stond dat men de eerste week van januari nog nieuwjaarswensen kan uitwisselen, "...EN DAN NIET MEER".

"Dasonzin natuurlyk" zei Kan (je hoort het hem zeggen) en op zyn geestige manier overtuigde hy ons dat je iemand altyd een gelukkig nieuwjaar kan wensen.

In 1993 heb ik geprobeerd enige ruchtbaarheid aan THE LOST BATTALION en de USS HOUSTON SURVIVORS te geven (zie MOESSON van 15 september, 1993). Deze Amerikaanse veteranen die deelnamen aan de stryd op Java en de Javazee zyn zeer teleurgesteld dat Nederland nooit enige blyk van erkenning heeft getoond, "...zelfs niet eens een bedankje", vertelde de voorzitter my en dat terwyl o.a. China en de Filipynen hun wel een onderscheiding deden toekomen.

Ik beloofde dit te onderzoeken en op myn vragen hierover naar Nederlandse instanties en naar Prins Bernhard, kreeg ik hetzelfde antwoord en werd verwezen naar "...het besluit van november, 1952: waarin, door het toenmalige kabinet werd vastgelegd geen dapperheidsonderscheidingen meer toe te kennen voor daden tot en met 1949: ! !

Onbegrypelyk dat dit besluit indertyd kennelyk zonder meer van kracht is geworden en men als het ware en net zoals by misdadige zaken, van een verjaring spreekt.

Alle Geallieerden onderscheiden nog steeds, schynbaar vergeten, veteranen ook al omdat, onder deze groep van mensen, de ware helden zich nooit op de borst hebben geslagen en altyd zonder dat ze het zelf wisten, door anderen werden voorgedragen.

Ik heb mezelf nooit zover kunnen krygen deze Amerikanen het resultaat van myn geschryf te vertellen.

"EN DAN NIET MEER", hoe leg je zoiets uit ?

Johan van Leer
Santa Monica, USA
augustus 1995

STICHTING VETERANEN-PLATFORM

Doorn 9 september 1994

Nummer 94.U.407
Code Herdenkingen
Ref. PB

Mr. Johan van Leer
230 Bay Street

SANTA MONICA Cal. 90405
U.S.A.

Geachte heer Van Leer,

De voorzitter van de Stichting Veteranen Platform, de heer T. Meines, heeft mij verzocht u te danken voor uw brief van 26 augustus jl. inzake "The Lost Battalion Association" en de "USS Houston Survivors Association", en u het volgende mede te delen.

Hij heeft uw brief met grote aandacht gelezen en kan u - met betrekking tot hetgeen door het secretariaat van Z.K.H. Prins Bernhard aan u geschrevene - alleen mededelen dat de verstrekte informatie correct is: in november 1952 heeft het toenmalige kabinet besloten om geen dapperheidsonderscheidingen meer toe te kennen voor daden, gepleegd tot en met 1949.

Mocht u desondanks nadere informatie wensen, kunt u zich in verbinding stellen met de heer Kuiper van het Bureau Onderscheidingen van het Ministerie van Defensie, Postbus 20701, 2500 ES 's-Gravenhage.

Het adres van de Stichting Dienstverlening Veteranen, waaraan u refereert, is: Maliebaan 87-F, 3581 CG Utrecht.

Het spijt hem u geen ander bericht te kunnen zenden.

Met vriendelijke groeten,

STICHTING VETERANEN PLATFORM

Mw. P.W. Buuts
Ambtelijk Secretariaat

Correspondentie-adres: Postbus 125 - 3940 AC Doorn - Telefoon 03430-13607 - Fax 03430-16133

Bank: ABN-AMRO Bank Doorn, rek.nr. 48.70.28.422 - Giro van de bank: 32.750

Ingeschreven K.v.K. Utrecht S 183597

The LOST BATTALION.

After the loss of the Philippines certain American forces were regrouped on Java for the defence of the island.

The Japanese landed on the island and the Dutch surrendered on 8 March 1942 after token resistance.

An entire Battalion was taken prisoner.

The Battalion (less Battery E) and the survivors of the cruiser USS Houston, which had been sunk off the Java coast, were sent to Burma, Thailand or Japan to work for the Japanese as slave labourers. They worked on the "Burma-Siam Death Railway" building a railroad through the jungle and in the coal mines, docks and ship yards in Japan and other Southeast Asian countries. They spent 42 months in captivity suffering humiliation; torture, both mental and physical; starvation and disease (without medication). Five hundred and thirty two soldiers of the Battalion, along with 371 survivors of the USS Houston were taken prisoner. Six hundred and sixty eight were sent to Burma and Thailand and 235 to other locations. Altogether, 163 soldiers died in captivity and of those 133 died working on the railroad. Many more died as a result of diseases contracted while in captivity after the war. For almost three years, no one heard from any of the members of the battalion, hence the name, "Lost Battalion."

Nederlandse veteranen in de USA waren van mening dat de overlevenden wel een medaille van erkenning verdiend hadden van de Nederlandse regering.

Toen dit van hun kant uit werd opgenomen bleek dat de Nederlandse regering in 1952 had besloten geen enkele erkenning voor oorlogsverrichtingen in de periode 1940-1950 meer zou uitkeren.

Meer informatie kan gevonden worden op de website

www.kwanah.com/txmilmus/lost.htm

Het geval Rosa de Jonge-van Oest.

Rosa van Oest.

Woonde in 1941 op West Java.

Kwam in Jappenkamp terecht, 18 jaar oud, werkte in de keuken en moest oa zakken rijst lossen (@ 50 katti = ong 40 kgs) en als koelie naar binnen dragen.

Zonder redelijk voedsel had dat een blijvende verstoring in haar beendergestel tot gevolg.

Zij trouwde in Bandoeng met een Nederlandse militair en is 1x naar haar schoonouders geweest in Zeeland, maar met haar man geëmigreerd.

Werkte in Australië als onderwijzeres. Kreeg reumatiek en ontkalkingsproblemen en verhuisde op advies van haar dokter naar Queensland, een warmere streek.

De toestand verergerde.

Reeds in Melbourne was via de NESWA en de Consul een aanvraag ingediend voor WUV. Een Neswa funktionaris, met deze gevallen belast kreeg in Nederland nul op rekest.

Tien jaar lang is er toen over geschreven.

Ook in Queensland is er aan de aanvragen meegeholpen.

Toen dit onder onze aandacht kwam werd erbij verteld dat een Nederlandse vrouw, die slechts een paar kilometer van haar vandaan woonde wel WUV had. Zij hadden beiden in hetzelfde kamp gezeten, die ander was echter eerst een paar jaar in Nederland geweest en daar was reeds ondersteuning geregeld, ondersteuning die later normaal mee naar Australië ging bij emigratie.

Dit laatste deed de deur dicht, een brief gebaseerd op deze kwestie van **ongelijke behandeling** geschreven en toen kwam er bericht uitkering goedgekeurd met terugwerkende kracht vanaf.....

Formulieren werden ontvangen, ingevuld en geretourneerd.

Hierbij was een vraag: Wat is de waarde van Uw huis?

Na overleg met mevr.X van het Consulaat Generaal in Sydney en met haar accoord, zo goed mogelijk een bedrag ingevuld.

Na zes maanden nog geen reactie.

Weer door ons geschreven, en contact opgenomen via dhr Wortelboer.

De brief was weggelegd omdat de waarde van het huis niet correct was vastgesteld. Bericht van hier dat het met accoord van mevr.X was werd beantwoord met : mevr.X is er niet meer en kan daarover niet beslissen. Weer het formulier terug, nu met advies van een makelaar ingevuld, .

Ruim drie maanden later kreeg haar man een hartinfarct, lag dagen in coma in het ziekenhuis. Hij overleed een dag nadat Rosa van de bank bericht had dat er een bedrag uit Nederland was overgemaakt.

Hier zijn een heleboel verdriet en problemen veroorzaakt door het anders behandelen van Nederlanders in het buitenland, waar het op uitkeringen aankomt.

Gus Winckel

Gus voer als leerling stuurman, in Indie, kreeg de kans voor een vlieger opleiding en startte in 1937.

Hij bleek een zeer vlotte leerling en maakte snel promotie.

Hij was instructeur, ook in nachtvliegen in 1940 op Andir bij Bandoeng.

Eind 1941 vloog hij een Lodestar transporter.

Daarna B25s en hij was voorvlieger van 18th Squadron, en zeer in aanzien bij collegas.

Vlieg met Gus en je komt altijd terug.

Na 1945 kwam hij weer terug op Andir, o.a. voor het testen van gerepareerde toestellen. Daar was hij kapitein vlieger.

Na het opheffen van de luchtmacht in Indië vertrok hij naar Nederland.

Kreeg toen op Ypenburg de taak nieuwe Beechcrafts in te vliegen 23 stuks.

Hij woonde in den Haag, kreeg geen vervoer, en moest op eigen brommer elke dag op en neer.

Onderofficieren van andere afdelingen hadden vervoer van de zaak.

Gus kreeg geen vlieguren vergoeding,

Gus kreeg geen bonus voor afgeleverde toestellen.

Dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld mr.Y, (naam bekend), die Luchtmacht toestellen invloog en fl. 1000,- per toestel kreeg, plus de normale vlieguren bonus.

Mr.Y kwam ook uit Indonesië, werd na de aanval op Broome in Australië officier en werd opgeleid in de USA, en is daarna in Europa gebleven.

In deze periode kreeg Gus een aanbod van Nieuw Zeeland en vertrok.

Naar de mening van de nu nog levende collega's , persoonlijk geïnterviewd, was dat een foutieve beslissing, genomen alleen omdat hij zelfs met zijn ervaring in Nederland niet geaccepteerd werd.

Hij had in Nederland met al zijn ervaring veel meer tot stand kunnen brengen, voor Nederland.

Ailsa Jagtman.

Een Nederlandse veteraan, met een Australische getrouwd kwam te overlijden.

Zijn vrouw heeft recht op pensioen en krijgt dat ook.

Dat houdt op op een moment, zonder notificatie.

Door ons uitgezocht, er was een formulier gestuurd en dat had ze niet teruggestuurd, wist niet waarover het ging.

Nieuw formulier ontvangen in het **Nederlands**.

Vertaald hier, ingevuld en met een schrijven van ons erbij dat zoiets in het **Engels** moest weer teruggestuurd.

Het jaar daarop precies hetzelfde.

Weer geholpen, weer een brief erbij, weer geen ander formulier.

Vanwege onze verhuizing een adres moeten vinden in een naburig tehuis waar een andere Nederlander haar hielp. Tot ook deze het opgaf.

Een jaar later idem ditto.....

Welke instantie doet niet ter sprake, het feit dat deze mensen op deze manier aan de weet gebracht worden dat ze er eigenlijk niet bijhoren is niet acceptabel.

In July 2001 wederom problemen, zij is nu bijna 90.

Deze keer had het te maken met de overgang naar de Euro munteenheid.

Door de grote afstand heb ik haar moeten verwijzen naar een Dutch Care groep.

[REDACTED]
To: <giezenje@mail.cth.com.au>

thank you for replying. What am I after? I received a form (in Dutch) from the SAIP in the Netherlands. The form is to be filled out and returned for the SAIP to review to see if I, as the surviving daughter, am to receive this one time pension from the Dutch Government. Unfortunately, I do not read Dutch and can not fill out the form and at the moment, do not have someone that can translate into English for me. I have all my fathers papers from that war, for I was the executor to his and my mothers estate plus he received a pension and my mother (an AMERICAN) later received a portion of that Dutch pension, until her death, 2 yrs. ago. Maybe I am barking up the wrong tree and it is not truly wise for me to pursue but I was advised to do so by a Dutch friend, living in Holland. It takes to long to send copies of whatever is needed to help with the translation so, when I found your site, I thought maybe I could seek information or a form from you, in English. You tell me, I'm open and thanks.
judi

P.S. My parents lived in Sydney, Australia (and I am not exactly sure of the town in Australia) while he fought again the Japanese in the Indies. He was held prisoner of war and escaped twice. When the Dutch left Australia, my mother, pregnant with me, left for Holland aboard a troop carrier for Dutch soldiers, she spoke no Dutch and had never met her in-laws, they spoke no English and had never seen a photo of their daughter-in-law, hasn't our world changed! I loved my parents and their stories of their lives. thanks

-----Original Message-----
From: Jan Giezen <giezenje@mail.cth.com.au>
To: JUDI L ORTLOFF <JORTLOFF@prodigy.net>
Date: Wednesday, May 27, 1998 5:04 PM
Subject: Re: information

Hallo Judi,
Will endeavour to assist, however with the Dutch system of various supports and donations we need more info.
What are you after? There is one for military personnel serving between 2 and 5 years, another one for more than 5 but only if they did not get an official pension.
To make things easier pl. supply details of your fathers service, section, places where stayed, all available details. Then I will advise and send forms if relevant or provide you with the department concerned in the Netherlands and its address.
Regards from Jan Giezen, Golden Beach, Sunshine Coast, Queensland Australia.
giezenje@lexicon.net.au

JUDI L ORTLOFF wrote:

Hello, from sunny, downtown, Panama City, Florida! my father was in the Indonesian war, flying dutchman, how do I get the forms in english to fill out, as the survivor of Johannes v.d.Berg. judi v.d.Berg Ortloff

Het volgende verhaal wordt hier gebracht omdat bij het overlijden van Laurens van der Post artikelen gepubliceerd werden in Nederland waarbij Nederlanders aangeduid werden als 'brallende kolonialen' aan de bar, dit sloeg op marine officieren in Soerabaja. Zij hadden van hogerhand opdracht om niet met vd Post te praten vanwege zijn relaties met Mountbatten.

43 SPECIAL MISSION SYNOPSIS
by Philip Clarke

The situation: Java during World War 2, and the Japanese forces have taken Sumatra, Borneo, Celebes.

Lt.-Col. Laurens van der Post is there, on Java, and receives orders from General Wavell's headquarters. He is to set up an evacuation centre for the British and Dutch cut off by the inevitable Japanese advance. He is also to disguise his activities, which might be seen by the Dutch as leaving them in the lurch, by waging guerilla warfare against the Japanese, with any who are willing to join him.

Meanwhile, David Kriek, a Dutch expatriate, is in charge of a gold mine in South Bantam, the area in which Van der Post is to become active. Kriek and other Dutch civilians are sent for military training so that they can form territorial forces to protect the various colonial undertakings on the island against the increasingly hostile natives.

Hopelessly outnumbered, the Dutch throw in the towel, and perhaps least amongst Kriek's worries is the question of what to do with the 32 bars of gold still in the company's possession.

More serious is the arrival of Van der Post: how best to aid him in his secret *43 Special Mission*?

Kriek provides a guide and sets up Van der Post and his men in a disused mining camp hidden deep in the mountains of South Bantam. Food and money, even a radio transceiver are given to the Special Mission, and Kriek provides continued support.

Even when the Japanese occupy the mine, Kriek goes on with his clandestine activities, helping stragglers reach Van der Post's party. Despite increasing pressure from the Japanese, Kriek insists on risking his life by not admitting to any knowledge of the Allied Mission. After several dire adventures, he is interned, though he survives the ordeal.

Van der Post surrenders, alone, to the Japanese, leaving hundreds of sick and wounded to die in the tropical jungle of South Bantam.

Post-war Java becomes a nightmare of nationalism, with inadequate British presence to control the murdering hordes of fanatical natives. The Dutch forces, thanks to Mountbatten's policies, are not allowed back onto Java.

Thousands of European women and children, starving in the ex-Japanese camps, are wiped out by natives now well armed with Japanese weapons.

Van der Post, adviser to Mountbatten, claims it is not up to the British to fight a colonial war on behalf of the Dutch, and the horror continues, until Sukarno is given power and the Europeans get out.

After the war, Van der Post lodges a secret report on *No 43 Special Mission*, in which he makes a statement that he was never able to substantiate ... yet one that he will not retract. He claims that Kriek led the Japanese to his hideout ... that he did not surrender but was captured.

Kriek's book, a vivid account of what really happened on Java, is a fascinating record of a little-known part of the war. It includes remarkable prophecies of a lost tribe ... prophecies that came true during that bloody period. It tells of the atrocities committed by the native Javanese. And it includes Van der Post's strange, rambling, and self-contradictory secret report.

Certainly a tale that will be hard to accept for the many admirers of Sir Laurens van der Post; equally, a story that will be readily accepted by the many men - Dutch, English, Australian alike - who fought in that theatre of the war and who saw the folly of Allied anti-Dutch actions.

And certainly Kriek's book is a valuable contribution to the history of the Second World War.

Dit kan in zijn geheel gevonden worden op het internet.
<http://www.icon.co.za/~pjclarke/miss01.html>

*To veterans of that time it is unexplainable that this one guerilla fighter who was captured was not beheaded like all others.
Why not will never be found out.*

Waarom hebben de veteranen vertegenwoordigers nooit protest aangetekend?

Gedocumenteerde bezwaren onzerzijds aan de NRC hoofd redacteur werden gewoon terzijde gelegd.

Men schreef nou eenmaal niet ten faveure van de kolonialen.

Ervaringen met SDV en VP administratie.

CheckPoint wordt hoog gewaardeerd en komt op veel bijeenkomsten ter sprake.

H.Schols, de voorzitter NESWA,
zelf geen Veteranenkaart, dus geen CheckPoint, verzocht abonnement op CheckPoint.

Bericht : kosten fl.35.-, resterende nummers dit jaar vrij.

Hij regelde de betaling.

Ontving 1x CP, daarna niets meer.

Kreeg wel weer rekening voor fl. 35.- in februari j.l.

Reactie: forget it !

Nu gecorrigeerd via dhr. Lardenoye.

Geval La Fleur, zie brief pagina 27

Pasfoto opgestuurd, geen veteranen kaart

Een voorbeeld van ervaring met VP.

Allies in a Bind, over de oorlog in Indie, met veel interessante informatie voor direct en indirect betrokkenen. Zie losse bijlage en details op de website van Neswa.

Bij onze contacten met VP werd het afgedaan met de bijgaande brief. P.28
'bears no reference to the aims of the objectives of VP.'

Het boek werd toch spoedig uitverkocht, maar o.i. was het niet eens gelezen.
Zie reacties paginas 29,30.

H.A. L.
1/49 Douglas
Greenslopes Ql
A.
Tel. 07-339
Fax: 07 339
Mobile: 04196

Aan de Stichting Dienstverlening Veteranen.
Greenslopes, 21-2-01.

Onderwerp: Veteranenpas

Zeer Geachte Heer/Mevrouw,

In het laatste Tijdschrift "Check Point" moest ik weer lezen dat U weer moeilijkheden heeft met Uw administratie want het is nu al de tweede keer dat ik maandelang op de nieuwe Pass moet wachten. De eerste keer, nadat ik het formulier had ingevuld en met, ingesloten mijn Pasphoto en naar Uw adres stuurde, kreeg ik mijn Pass uiteindelijk.

En nu gebeurde hetzelfde, ik stuurde het ingevulde formulier, ingesloten mijn nieuw Pass Photo op naar Uw adres.

Wat is er aan de hand met Uw Administratie? Waarom gebeuren deze dingen altijd met mij? Ik ben nu 81 jaren oud, een der laatste Veteranen die nog in leven zijn, ik vocht de Japanners in de Pacific was voor drie en meer jaren krijgsgevangene met mijn zo geliefde Jappen volk. Was daarna in het voormalige Nederlands Indië en diende in twee Acties voor Orde en vrede en ik ben in het bezit van het draaginsigne Gewonden en heb een borst vol Medailles.

Zo oud en gehandicapped als ik ben laat U mij zulke dingen doen om uiteindelijk mijn Veteranenpas te verkrijgen natuurlijk stel ik prijs op het ontvangen van het Tijdschrift Check Point alhoewel ik niet veel kan doen hier want de pas doet niets voor ons hier in Australië.

Het was zekker beter als de Jap. Regering hun Eerenschulden aan ons betaalden.

Hopende dat deze brief aan U van help is verblijf ik met de meeste

Respect.

(H.A. La Fleur)

PS: Ik zal kopien sturen van deze brief aan verschillende Instanties.

STICHTING VETERANEN-PLATFORM

Doorn 4 januari 1996

Nummer 96.U.010
Code NESWA
Ref. PB
Betr. WW-II document

AIRMAIL
Mr. Jan Giesen, editor
Editor 'Oudstrijders'
62 Nelson Street
GOLDEN BEACH Qld. 4351
Australia

Dear Mr. Giesen,

Your fax-message of 2nd January 1996 regarding the publishing of a manuscript by Dr. Jonathan Ford on "The role of the Dutch in the defence of Australia in WW-II" and the previous correspondence on this subject was duly received.

After studying your letter of 17th November 1995 and its enclosures, we find that the subject of the thesis "Allies in a Bind: Australia and the Netherlands East Indies Relations during the Second World War" bears no reference to the aims and objectives of the Stichting Veteranen Platform.

It is, therefore, up to NESWA itself to pursue possible ways and means.

For their information we send copy of this letter to the NESWA-representatives on our Board.

Wishing you success in your endeavours, with kind regards,

STICHTING VETERANEN PLATFORM

Uit de **Blauwe Wimpel**, december 97.

Allies in a Bind

De Queensland tak van de "Netherlands Ex-Servicemen and Women's Association" (NESWA) heeft de goede gedachte gehad een studie van dr. J. Ford, handelend over de politieke en militaire verhoudingen tussen Australië en Nederlands Indië in WOII in boekvorm uit te geven. Na de Japanse overval op Pearl Harbour op 7 december 1941, viel de dreiging van een bijna onvermijdelijke Japanse bezetting over Australië. Op 8 maart 1942 capituleerde Nederlands-Indië, en wat bij de meeste Australiërs beklafde, was de geringe weerstand die KNIL en Marine hadden kunnen bieden. Wat zij zagen waren de restanten van een verslagen krijgsmacht die refugium in Australië zochten, waarbij de publieke opinie alweer had vergeten dat "onoverwinnelijke" steunpunten van het Britse rijk als Hong Kong, Singapore ("Repulse", "Prince of Wales"!) en de Filippijnen "walk-overs" waren gebleken voor de Japanse legers en waarbij de N.I. luchtstrijdkrachten, nota bene bij de verdediging van het Britse Malakka, zo goed als geëlimineerd werden. Onze vloot had toen geen „ogen" meer (zie ook de november-Wimpel, blz. 388). Vertegenwoordigers van de regering in Canberra uitten zich ondubbelzinnig in uiterst negatieve termen. De Australische minister van Buitenlandse Zaken Evatt bestond het in 1943 zelfs de Nederlanders in redevoeringen te beschuldigen, waarbij hij tegelijkertijd een schaamteloos voorschot nam op naoorlogse onderhandelingen, door een claim te leggen op grote delen van Nederlands- Indië. De man was voorts van mening dat Australië na de oorlog op zijn minst Indië mede zou moeten besturen. Ja, ja, Evatt representeerde Labour. De auteur van „Allies in a Bind" loopt, in chronologische volgorde, alle catastrofes, die tot de grote nederlaag in 1942 hebben geleid, minutieus na en, wat meer is, wijst de verantwoordelijken voor gemaakte fouten, omissies en verkeerde strategieën aan. Hij is daarvoor diep in de archieven gedoken. Ford heeft niet alleen de Australian Archives (AA) en de Australian War Memorial Files (AWM) grondig op het onderwerp bestudeerd, hij heeft officiële bronnen en conclusies gelegd naast interviews, boeken, memoires en kranten artikelen van „hen die erbij waren". De appendices beslaan 30 pagina's en zijn op zichzelf een rijke bron voor een onderzoeker van deelonderwerpen Ford stelt vast dat de bijdrage van de Nederlandse koopvaardij aan de geallieerde zaak in 1942 van onschatbare waarde is geweest en de belangrijkste factor was voor het behoud van de laatste buffer tussen de Japanners en Australië: Papua Nieuw-Guinea.

Wij wisten dat al van Von Münching en Bezemer, maar het doet deugd dit nu eens bij een ander te lezen. Het boek staat vol met tot nu toe onbekende, maar interessante details, die een totaal ander licht werpen op de Nederlandse bijdrage aan de oorlog in de Pacific.

ARK

Uittreksel

Brief van Mr. E. Roosegaarde Bisschop
Aan Neswa Queensland

Datum 16 februari 1997
Betreft OPMAAT

Dit tijdschrift wordt gratis toegezonden aan een ieder, die onder de qualificatie 'veteraan' valt. Dat dit op zich zelf al een kwestie is, warover 'de geleerden' het niet eens zijn, blijkt uit het artikel over de scheidende voorzitter van die Stichting, v.m. Minister van Defensie en Zee-officier , op bldz 50 en volgende December 1996.

90% van het tijdschrift gaat over de Indië veteraan en het politiek zo controversiele onderwerp 'Indië', waarmee de tongen nogal vaak in beroering worden gebracht.

Bij dit alles is duidelijk het gemis te merken (bij de schrijvers) van de kennis neergelegd in "Allies in a Bind".

Etc.

Een website voor de veteranen.
N.B. niet een website van een organisatie.

De NESWA website.

Deze werd vroeg gestart, begin 90er jaren, en had redelijk succes.
Het geheel verschaftte beginnende internet veteranen een mogelijkheid tot vinden van sobats, op verschillende manieren.
Het verschaftte buitenlanders een inzicht in wat er aan het gebeuren was, in Australië zowel als in Nederland.
Het verschaftte veteranen een spreekbuis, vooral gebruikt door Jappenkamp slachtoffers in de USA. Hiervoor bestaan een groot aantal websites specifiek geconcentreerd op anti-Japan acties.
Het verschaftte contact adressen, links, voor gelijkgerichte zielen:
Nederlandse veteranen van alle onderdelen,
Websites met betrekking tot Indië, de Japanse kwestie, Buitenlandse veteranen organisaties, POW organisaties
Opsporing van ge-emigreerde sobats had succes.
Niet Nederlanders vonden een vraagbaak met antwoord!
Indische Nederlanders in de USA kregen inlichtingen omtrent begraafplaatsen.
Het verschaftte veteranen een spreekbuis, vooral gebruikt door Jappenkamp slachtoffers in de USA. Hiervoor bestaan een groot aantal websites specifiek geconcentreerd op anti-Japan acties.

Een Australiër met een Nederlandse vader kon geholpen worden met een foto van zijn vader via een vroegere dienstkameraad.
Veteranen ervaring werd geboekstaafd en verspreid op deze manier.
(Winckel, Schuppen, Dijkstra etc etc.)

Het Monument in Roermond kon bekeken worden, voor de meeste in het buitenland wonende veteranen ook van veel belang maar buiten bereik.

De ervaring heeft geleerd dat een "levende" website steeds in de aandacht blijft.

Toen in 1997, bij het bezoek van de IGK aan Australië ter sprake kwam dat de site in principe door de veteranen in Nederland zou moeten worden beheerd, verminderde de hoeveelheid werk aan het onderhoud van de website besteed aanmerkelijk en werd consequent het aantal kijkers veel lager.

Toen er bijna noodgedwongen weer meer aandacht aan besteed werd, werd het aantal hits hoger, maar erg langzaam. Dit noodgedwongen kwam door het aantal reacties van teleurgestelde site bezoekers.

Een vergelijking met Nederlandse websites.

Deze zijn zonder uitzondering technisch op een hoger niveau.
Alle requisieten voor succes zijn aanwezig.
De meest geslaagde zijn de niet-professionele met een enthousiaste internetter aan het stuur.
NB dat kan geen pure kantoor baan zijn, er moet meer hart in zitten.

Daarin ligt het probleem.

Indien een webmaster met een vraag of probleem geconfronteerd wordt, wordt er een reactie verwacht, als die niet binnen 48 uur komt, is het over, met wereldwijd tijdsverschil zeg drie dagen.
Dan heeft de 'site' geen gezicht.

Heel duidelijk is hier het succes met baksmaatjes, en nedvets.

Nedvets.

Bij de oprichting van nedvets was er contact met Maarten Jans. Hij werd gewaarschuwd dat de Nederlandse mentaliteit dit soort spuien niet aan kan. Er moet een moderator aan het stuur blijven en dan werkt het buitengewoon goed.

Bij bijvoorbeeld de Koninklijke Shell werd het wel zodanig opgezet en werkt het foutloos, al jaren.

Dit soort chatbox is voor individuen interessant maar heeft weinig positieve resultaten.

Suggesties voor een website voor veteranen.

1. Veel minder over IK en WIJ, dwz de eigen organisatie, wat doen we, wat kunnen we, waar gaan we heen enz...
2. Simpel, opgezet voor beginners. Rekening houdende met de oudere veteranen. (grotere letters)
3. De internetsite probeert juist buitenlandse veteranen te interesseren, daarom moet een Engelse versie de voorkeur verdienen.
4. Keuze uit lijsten van namen, gesorteerd per leger/marine/Klu onderdeel
5. Mogelijkheid om interessante verhalen te plaatsen,
6. Voor buitenlanders reünies *lang van te voren* aankondigen, maar ook na de datum direct verwijderen.
7. Een zoekfunctie is belang.
8. Een formulier voor aanmelding op de lijsten helpt ook.

Observeringen Neswa website.

Het Monument in Roermond.

Dit was opgericht en bekend in Nederland, maar heeft zeer zeker ook betekenis voor Nederlandse veteranen in het buitenland.

Men was ook in Nederland van mening dat dit iets specifiek was voor het net.

Er was in Nederland geen belangstelling voor, geen webmaster wilde de moeite nemen. (begin 1999)

Op verzoek van dhr. Wortelboer werd een monument pagina op de Neswa website geplaatst en dat werd redelijk goed ontvangen.

Na ongeveer 1 jaar nam de belangstelling af, vermoedelijk omdat iedereen het gezien had en er aan de beschrijving nimmer iets veranderde.

Hier zou bijvoorbeeld elk jaar de speciale declamatie, die zo specifiek bij Roermond hoort, bijgeplaatst kunnen worden.

Sinds midden 1997 hebben we onregelmatig contact gehad met SDV, mevr. Zuidwegt.
Haar mening kwam vermoedelijk niet overeen met die van de IGK, Joost van Aalst. En er gebeurde niets.
Wel werd later een website gestart.

Een greep uit de resultaten bereikt middels de Neswa website,
slechts als indicatie wat er bereikt kan worden.

Ton Jong werd weer in contact gebracht met dienstmakker uit Indië die 'verloren' was in Australië. Dit gebeurde toevallig op het moment dat de laatste Nederland bezocht.

Dhr. Idzerda schreef in Maritiem Nederland. Werkte op Ypenburg op dezelfde tijd als Gus Winckel. Contact even hersteld.

Nabestaanden van het KNIL, zoeken inlichtingen, de betrokken adressen doorgegeven.
Nabestaande van KNIL(USA) zoekt begraafplaats van grootvader.
Bij onderzoek bleek dat hij niet tot het KNIL behoorde. Dit niet doorgegeven, begraafplaats onbekend.

Een zoon van een gestorven veteraan, had geen fotos van zijn vader van vóór diens huwelijk. Dienstverband uitgezocht, collega's gevonden, ook foto.

Verzoeken om inlichtingen vanuit de USA. De email adressen en websites van de betrokken departementen doorgegeven.

Deze verzoeken blijven binnenkomen.
Bij elke aankondiging van 'we gaan sluiten' worden reacties ontvangen met aanmoediging om door te gaan.

Bijvoorbeeld van de RAF in Duitsland, begin 2000:
You did not give up in 1940, why give up now?
Er is dus duidelijk behoefte aan dit soort website service.

Een onderwerp dat veel veteranen (hier) zeer na aan het hart ligt is de kwestie Japan en zijn verleden.
Hier komen dagelijks nog berichten binnen van acties in Canada of Amerika betreffende vergoedingen aan kampslachtoffers en acties van de Japanse regering om het verleden te verdoezelen.
Dit onderwerp valt niet onder een van de Nederlandse ministeries en/of websites. Het onrecht die mensen aangedaan en waaraan de Nederlanders nu liever niet meer worden herinnerd wordt op vele websites naar voren gebracht maar niet in Nederland.
Men moet dus aannemen dat een veteranen website van een officiële instantie in Nederland hier ook maar liever om heen zal lopen.

Page 1 of 1

John Glezen

From: "ain sandeman" <imsandeman@hotmail.com>
To: <webmaster@naewa.org.au>
Sent: Monday, 19 March 2001 9:06 AM
Subject: your web page

you did no tgive in 56 years ago don't give in now due to lack of
hits on
your website . i am serving british airforce man in germany

Get Your Private, Free E-mail from MSN Hotmail at
<http://www.hotmail.com>.

John Giezen

From: <ToBiehn@aol.com>
To: <webmaster@newsa.org.au>
Sent: Tuesday, 24 April 2001 3:22 PM
Subject: Thank You

Thank you for sharing your website, It is through stories published like you have that I am learning all that my father has experienced but never would talk about. I am finally seeing him as the "hero" he was to his prison camp mates while he was imprisoned at the burma railroad.
Yours gratefully
Barbara J. Benschop - Fehr

\// Barbara J. *\//*

John Giezen

From: "Gustaaf de Nijs" <gustaafdenijs@hetnet.nl>
To: <webmaster@news.org.au>
Sent: Friday, 20 April 2001 7:58 AM
Subject: veterans

I am a dutch warveteran.

I've served as a milicien from december 8 1941 till march 1948.

My "stamboeknummer" is 130123.

Like all the other thousands of miliciens we were dumped after demob.

My, or rather, our story is a long sad one. On december 8th I was 18 years old, now almost 78.

I served on Java, became a POW till august 26 1945. Thereafter we were sent to Bali to fight the Indonesians. Like I said till we got demobbed.

I've trid many times to get any token of thankfulness, for what we did for wat we lost.

But even 50 years later no politician nor medium wants to listen to our story.

In short that's my story.

Greetings from yours, sincerely,

G.de Nijs

John Gleszen

From: "eric grill" <ap1000@btislandwinetreserva.co.uk>
To: <omickam@btislandwinetreserva.co.uk>
Sent: Thursday, 2 November 2000 8:16 AM
Subject: can you help

I am trying to get some information as to what battle my brother was fighting when he got killed in world war two he is guardsman 2739029 Donald Clarke of the 2nd bn Welsh Guards who was killed on the 6th April 1945 aged 19. He is buried at Oldenzaal cemetery Netherlands. If you can't help personally could you point me in the right direction as to where to look. hope you can help me B Clarke

Voorstel.3

1

Voorzitters van Veteranen verenigingen, die zelf geen veteranen pas hebben zouden CheckPoint moeten ontvangen zolang er tenminste 40 (?) leden met veteranenpas lid zijn van die bepaalde vereniging. Elk jaar dient de aanvraag hiervoor, na de AGM, de annual general meeting, opnieuw aangevraagd te worden. De herverkiezing, of verkiezing van een nieuwe voorzitter vindt op die vergaderingen plaats.

Het is belangrijk dat de voorzitter op de hoogte is van wat er gebeurt in de wereld van de veteranen. Zijn informatie moet niet uit de 2de hand komen. Alhoewel veel veteranen zullen reageren: bij ons nooit!! ..lijkt het niet te voorkomen dat bij gebrek aan capabele, gezonde veteranen een ander, niet veteraan het roer overneemt.

2.

Het aantal aanvragen om bijstand neemt af.' Maar deze zijn in feite urgenter vanwege de leeftijd van de aanvragers.'

De ervaring heeft ons geleerd dat werken via een Consulaat niet altijd het gewenste succes heeft.

Omdat o.a. dhr.Wortelboer met zijn tussenkomst in moeilijke gevallen wil ophouden, zou bijvoorbeeld een functionaris van de SDV copïën van de aanvragen dienen te krijgen.

Dit om parallel met de aanvragers naar de resultaten te blijven informeren.

Veel oude mensen worden te oud om ambtelijk uitstel te blijven accepteren en geven op....

Wij moeten aannemen dat dat niet de opzet is...

Vereist is alleen elk geval te registreren, datum te noteren en na bijvoorbeeld 8 weken na te gaan per telefoon of fax hoe de stand van zaken is.

Teveel leden hebben veel te lang moeten wachten omdat hun papieren zoek waren, niet aan de juiste instantie gericht, niet behandeld werden vanwege bijv.ontbreken van een detail enz. Dat wordt in Nederland snel met een telefoontje geregeld, maar zelden voor buitenlanders is helaas de ervaring.

Deze activiteit wordt geschat op hooguit een halve dag per week, plus fax en telefoonkosten.

Bovendien zal het duidelijk zijn dat dit een aflopende zaak is.

Mogelijke, negatieve reacties van instanties die niet door een andere instantie aangespoord wensen te worden dienen op diplomatieke wijze te worden ondervangen.

3.

Memorabilia, zie pagina 39

Memorabilia.

Dit geldt niet alleen voor Australia.

Veel veteranen met Amerikaanse, Canadese of Australische partners hebben de kinderen zelden de Nederlandse taal bijgebracht.

Daardoor zijn hun documenten voor de familie van geen waarde.
Foto's uit de Indië tijd bijvoorbeeld, van acties of met kameraden zijn ook zelden gewaardeerd.
Ze worden bewaard omdat men er geen raad mee weet.

Is de veteraan, zelf overtuigd dat het wel de moeite waard is, dan neemt hij contact op met zijn organisatie en regelt de overdracht van zijn 'memorabilia'.

Woont men echter honderden kilometers uit de meer bewoonde wereld dan gebeurt zoiets meestal niet.

Als de veteraan echter komt te overlijden blijft de familie met de soms waardevolle stukken zitten. Meestal is men van mening dat het niet te moeite waard is en het verdwijnt.
In ons geval zenden sommige families het pakket naar Neswa, Daar wordt het op waarde voor musea e.d. beoordeeld en doorgegeven.

In een bepaald geval, (dhr.de Bruin, Bundaberg) kwamen de fotos door toedoen van Neswa in een museum terecht in Nederland. De Bruin was fotograaf bij de staf van gen.Spoor en reisde overal mee naar toe.

Voorstel.

De komende vijf tot acht jaar zal het overgrote deel van de nog in leven zijnde WWII en Indië veteranen afscheid nemen, veel waardevolle memorabilia kunnen verloren raken.

Benoem ergens een contact persoon met interesse in deze .
Maak dit s.v.p. bekend in CheckPoint.

Het zal een opluchting zijn voor een aantal sobats.
Creëer een route voor dit materiaal en methode van beoordelen ter plaatse door de organisaties voordat de dikwijls hoge porto kosten betaald moeten worden.
Dit zou uiteraard via de bestaande organisaties moeten gaan.

Na verder beoordeling in Nederland kan dan besloten worden welke musea het pakket verder moeten sorteren, gebruiken of vernietigen.